

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. IV. Exponit quomodo Deus in oratione animam suspendat, per
raptum, extasin & excessum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VI
168

verba dicentis non aduerteret, cogitatione ac mente alijs in rebus
fando. In eo vero, de quo hic agimus, prorsus id fieri nequit, nulla
enim aures quæ obturentur, nec in hominis potestate vilatenus
est, de alia re quàm de eo quod ei dicitur cogitare. Qui enim, ad peti-
nem Iosue solis cursum inhibere potuit, etiam animæ potentias ad
cultares, atque omnia interiora eius sistere potest. liquido ut animus
spiciat, longè se maiorem ac potentiozem Dominum castello huius
minari; quod haud dubiè magnam in ipsa deuotionem & humilitatis
studium excitat. Nullatenus ut se opponere & resistere valeat. Dicit
porro Maiestas nobis concedat, ut illi soli, placere studeamus, atque
suprà dixi, nostri ipsorum obliuiscamur, ac curam deponamus. Amen.
Det ipse quoque, ut in ijs, quæ declarare mihi propositum fuit, expe-
dis scopum tetigerim, eaque in documentum & consilium cedant
qui his opus habebunt.

C A P V T I V.

QVOMODO DEVS IN ORATIONE ANIMAM SVSPENSIVAM
per raptum, exstasim, & excessum (quæ mihi vnum quid esse videntur.) Opus
adhuc magno opus animo esse, ad magnas ab illius Maiestate
gratias recipiendas.

Ad Deum
in sponsum
capiendum
anima opus
est.

QVam, quæso, in omnibus illis quos dixi, & alijs qui dicti non sunt
laboribus & pœnis, habere quietem miser papiliunculus poterit
omnia verò eò tendunt, ut intensius sponso suo fruendi desiderium
cipiat. Illius porro Maiestas, imbecillitatis nostræ probè confecta
hæc, aliaque id genus plurima, animam paulatim disponit & habet
efficit, quò tandem in animum inducat & audeat, tam potentis
mino coniungere, eumque in sponsum deligere. Risiim forsan
moueat quòd hoc dicam, & ineptum id ac stultum videatur. vnaque
enim vestrum, animo nequaquam ad hoc opus esse arbitrabitur. Iam
que nullam mulierem, quantumuis vilem & abiectæ sortis, non
tissimam fore, & animum non habituram, ad Regem aliquem si
hoc is offerat, in sponsum admittendum. Sic quidem se rem habere
do in Rege terreno, sed ad Regem cælestem desponsandum, maiore
nè opus esse animo vobis dico, quàm putetis. Sumus enim natura
tam grande negotium aggrediendum, nimis quàm meticulose &
animi; mihi que ut certissimum persuadeo, nisi Deus id, quod hic pro-
puum & caput est, tribuat, quantumcumque id in bonum uocet
commodum cedere, videatis, id nos aggredi minimè ausuras. Atque
iam videbitis, quid non Maiestas illius, ad hæc sponsalia ratifi-
cabit: quæ quidem tunc ratificari existimo, quando dat raptus, tunc

pe eam à sensibus suis abstrahit ac suspendit. Si enim in sensibus manens huic magnæ Maiestati ita se vicinam & propinquam cerneret, forsitan eam in vita manere impossibile esset. Loquor de raptibus qui verè tales sunt, non autem de deliquijs quibusdam mulierum, qualia nonnumquam hic nobis contingere solent; omnia quippe nobis raptus & extasis esse videntur. Etenim (vti antè me dixisse credo) nonnullæ tam debilis & imbecillæ complexionis sunt, vt, si vel vnâ orationem quieris habeant, moriantur.

Nonnullos raptuum modos, quos quidem ex alijs didici (vtpote quæ cum tam permultis viris spiritualibus egi) hic adferre propositum mihi est; tamen nesciam an rem hic acuisim tactura, num etiam eam tetigerim alio in loco, vbi de his ipsis raptibus, nec non de quibusdam alijs rebus quas hic dico, egi. etenim ob quasdam, quæ me mouent, causas minimè mihi impertinens fore visum est ipsas hic iterum reperere; esto non alia de causa id fieret, quàm vt omnes Mansiones hic simul coniungerentur. Primum ergo raptus genus est, cum anima (esto orationi etiam non insistet) aliquo verbo, quod illi in mentem ac memoriam venit, vel à Deo aliàs audiuit, ita tangitur, vt Maiestas illius, iam inde ab intimis animæ penetralibus, eam quam antè diximus, scintillam adaugere videatur; idq; mota pietate & compassione, quòd eam tam diu præ sui desiderio pati viderit & affligi: vnde ipsa tota ardens & succensa adinstar phœnicis renouata manet, & (quod piè credi potest) iam ab omnibus culpis quæ ei condonatae sunt, expurgata; nimirum per eam dispositionem ac media, quam prius ipsa (prout id Ecclesia faciendum præscribit) adhibuerit. Vnde illam iam mundatam & planè nitidam sibi ipse copulat & coniungit, nemine, præter illos duos, sponsum scilicet ac sponsam, id qui fiat, intelligente, imò ne ipsa quidem id quod geritur, adèd planè percipiente, vt hoc deinde queat exponere, tamen interiori sensu tunc non careat. Neque enim id ita in ipsis se habet, atq; in illis qui in deliquium aut paroxysmum aliquem incidunt, qui quid circa se tum interius, tum exterius geratur, nullatenus intelligunt. Quod autem ipsa, quoad hoc intelligo & noui, hoc est; animam videlicet numquam aliàs æquè vigilantem atq; excitatam ad res diuinas esse, neu tantam lucem Maiestatisq; illius cognitionem habere, atque tunc impossibile id cuiquam videatur: si enim potentia ita perditæ & absorptæ sint, vt eas mortuas esse dicere possimus, itè sensus; quomodo eam quid tunc intelligere intelligi potest? Hoc equidè arcanū nescio, neq; vlla fortassis creatura, sed solus Creator ipse, sicuti & alia plurima, q̄ hoc in statu, (in his duabus mansionibus inq;) cōtingunt. Vnde & hæc, & postrema simul quidè coniungi possent (cū ex vna in aliã facilis sit trāsitus, & nulla sit ianua

clausa

Varij raptuum descriptio.

Dei cum anima coniunctum quando fiat.

S.
Theresiae

Opera

N. M.
166

clausa, quæ aditum vtrunque intercludat;)at, quia in postrema quædam contingunt & sunt, quæ non manifestantur illis quæ ad illam non pervenire; hinc consultius mihi visum fuit, vnam ab altera disjungenda duas facere.

Visiones imaginarias anima alijs narrare potest non intellectuales.

Cum verò animæ in huiusmodi suspensione constituta Dominus aliqua secreta, puta res aliquas cælestes, & visiones imaginarias, recondit dignatur; hæc postea ex ordine ipsa alijs referre novit, itaque tenentur memoriæ illius infixæ in hærent, nulla ut vniquam ea deleat obliuio. Porro, cum sunt visiones intellectuales, illas dein alijs referre nequeunt, quod nonnullæ illarum quæ tunc temporis dantur, ita certè sublimiores sunt, ut ab ijs qui adhuc in terra viuunt, minimè eas sciri & intelligi exoptent, ad illas deinde alijs referendas: tamen si, cum sibi constant, & in forum sunt compotes, multa de hisce visionibus intellectualibus nunciare possunt. Forsitan aliqua vestrum, quidnam visio sit, præsertim intellectualis, non intelligunt. Hoc ipsa suo tempore exponam; quod id mihi mandauit is, qui ius ad hoc habet & potestatem: quod licet impertinet & extra propositum videatur, nonnullis tamen animabus fieri potest ut aliquem fructum adferat.

Quas de Deo veritates anima in suspensione discat.

At enim (diceris mihi) si nulla harum gratiarum tam sublimium, quas Dominus hic animæ facit, postea memoria aut reflexio maneat, quid illæ ei lucri adferunt? Certè, carissimæ, tantum id tam quæ in gestu est, nullis ut verbis satis queat declarari. Tamen si eas verbis enunciet & exponere non valeat, ita tamen interioribus animæ penetralibus manent in sculptræ, nulla ut eas exculpat obliuio. Instabitis præterea, si animam habent imaginem, nec eas potentia intelligant, quomodo memoria potest earum recordari? Ne quidem & hoc intelligo. hoc potest quædam scilicet quoad Dei magnitudinem veritas sic exinde animæ huic infixas manere, ut, quamuis fide, quæ ipsam quis ipse sit doceat, atque DEVM illum esse credere obliget, careret, ipsum tamen ab eo temporis puncto ut Deum adoraret, uti olim Iacob Patriarcha postquam scalam vidit; etenim is vnà cum ipsa, alia multa in dubio scilicet intellexerit, quia illa effari & exprimere non potuit: nam per solam scalam cuiusdam, perquam Angeli cum descendebant, tum ascendebant, conspectum, nisi maiore introrsum luce collustratus fuisset, tam sublimia certè mysteria non comprehendisset. Nescio verò, an ea quæ dico bene dicam & veritati consentaneè: licet enim ea ex alijs audiverim, tamen num eorum bene recorder, nescio. Similiter nec Moyses eloqui potuit quidquid in verbo viderat, sed tantum ea quæ Deus eum eloqui voluit: nisi enim is menti illius arcana quædam, magna cum certitudine ostendisset, quo scilicet videret & crederet, esse Deum qui loquebatur.

numquam hic in tam multos tamque graues se labores coniecisset. Verum tam magna illum inter rubi huius spinas audiuisse oportuit, vt hæc illum ad audenda aggrediendaque ea, quæ pro populo Israel suscipit, animarent. Vnde non est, carissime, vt aliquas in occultis Dei rebus rationes, ad eas intelligendas inuestigemus; sed, sicut eum potentem esse credimus, ita certum etiam est, nos credere debere, vermiculum tam limitatæ ac circumscriptæ potentia (quales ipsæ sumus) ipsius magnalia minimè posse comprehendere. Gaudemus enim quàm maximè, quòd ei placeat, vt vel aliqua horum intelligamus. Similitudinem aliquam aptam inuenire vellem, per quam eorum quæ dico, aliquid queat intelligi: nullam tamen dari posse puto quæ per omnia conueniens sit aut quadret. Sed capiamus hanc. Credite vos in Regis alicuius aut potentis principis vasarium (cabinerum vulgò vocari existimo) intrare, vbi infinita vasorum vitreorum & figlinorum genera, aliaque multa eorum cimelia asseruantur: eo ordine reposita, vt intrantibus penè simul omnia in oculos incurrant. Semel in talem, in aula Ducissæ Albanae, (ad quam, dum in via essem, obedientia ad biduum me diuertere, ad importunas principis huius preces iussit) locum introducta sum: hunc ergo ingrediens, maximopere obstupui, cæpique mecum considerare, quorsum, & ad quid hæc tanta rerum vanarum copia faceret. Vidi autem, insignem Dei laudandi materiam esse posse, tantam rerum diuersitatem & copiam intueri: & nunc gaudeo ac mihi gratulor, quòd hoc loco ad propositum meum faciat. Quamuis autem satis diu illo in loco hæserim, tamen tam ibi multa aspectanda occurrebant, vt omnium statim oblita fuerim, adeò quidem, vt non maior, rerum illarum mihi manserit memoria, quàm si numquam eas vidissem, neque dicere possem, quæ earum esset forma, ied tantùm meminerim in genere, illas me aliquando vidisse. Pari modo hic, cum anima iam adeò vnum quid cum Deo facta est, nimirum in illud cæli empyrei conclaue (quod in animarum nostrarum interiori certè habemus: certum est enim, cum Deus in ipsis commoretur, aliquam eum istarum mansionum occupare) admittitur; quamuis, dum sic aliqua in extasin abripitur, non semper eum Dominus velit, hæc secreta videre (ita enim in illius fruitionem absorpta est, vt tam magnum bonum ei sufficiat) aliquando tamen ei placet, eam ab hac absorptione solui, & subito ac momento videre quod in illo conclauis est; itaque, postquam sibi iam reddita est, quæ vidit magnalia, ei quidem repræsentantur, nullum tamen eorum eloqui potest, neque naturales eius vires ulterius pertingere queunt, quàm ad id quod supernaturaliter eam Deus videre voluerit. Iam ergo fateor, illam quid vidisse, & id imaginationem esse. Verum de hac his non loquor, quia de ea tractare

*Anima post
raptam,
nihil visoria
auditorius
referre po-
test, etsi co-
rui in genere
meminerit.*

S.
Theresiae

Opera

IV VI
106

mihi propositum non est, sed tantum de visione intellectuali: quia non habeo scientiam: hinc hebetudo & stupor meus huiusmodi est, nihil ut dicere queam; quia quidquid etiam habeo de isthoc orationis genere dictum est, satis intelligo, si quidem bene id & appositè dictum sit, non me esse quæ hoc dixerim.

Persuasum habeo, si quidem anima, cui raptus hosce Deus dicit, inde in illis secreta hæc non intelligat, non veros raptus eos esse, sed naturale quoddam deliquium: nam fieri potest, ut in hominibus quibuslibet sunt complexionis (uti plerumque sumus nos famine) raptus, aliquà adhibitâ violentia & connisu, naturam transcendant, sic illi pro deliquio absorbeantur: uti me dixisse memini cum de ratione quietis agerem. Verùm huiusmodi quæ sunt, raptus dicuntur merentur: nam in vero raptu, crediderim Deum totam animam sese rapere, eique, veluti rei proprio, ac peculio sponsæque sue, partem quam regni, quod sibi comparauit, particulam ostendere; quod quidquid in magno illo Deo est, sit multum (quod, quantum modicum sit, est totum.) Neque etiam is hîc à quoquam interturbatur aut impediri vult, non à potentijs, non à sensibus, sed statim omnium harum habitationum portas iubet occludi, sola illa, in qua ipse agit, habitatione aperta manente, ut per eam nos impugnemur.

Benedicta sit tanta illius misericordia; & non sine ratione maledicti erunt illi, qui ea in suum uti commodum nolent, ac tantum lem Dominum amittent. Quàm parum, ac nihil, est id quod desideramus, carissimè! quàm etiam nihil quidquid facimus, aut facere possemus propter talem Deum, qui vili vermiculo tanto cum se communicare dignatur! Et, si quidem spem habeamus, forte vobis hoc etiam hac invita fruamur, quid, quæso, facimus? quid hæc quidnam adeò potens est, ut illius causa vel vaum momentum effugiamus, quo Dominum hunc non quæramus, quemadmodum sponsa quæritabat per vicos & plateas? Quàm vanum & inane & ridiculum est, quidquid in hoc mundo est, si huc nos non condempnari adiuet, tamen eius voluptates, diuitiæ, gaudia, recreationes quantalibet etiam cogitatione effingi possunt, perpetuo desiderantur? omnia quippe non nisi vanitas & sordes sunt, nauscam præparant, collata cum thesauris illis, quibus perpetim fruimur, imò & hi ipsi nihil profus sunt, collati cum eo, quod in thesauro strum habeamus ipsum omnium thesaurorum, cæli, ac terræ Dominum. Prò cæcitas hominum! secquando, quando inquam, terra hæc ab oculis

ВЕРНУМЕ.
АНАТІУ.
НИМ.

nostris auferetur: quæ licet nobis Religiosis tam magna non videatur esse, vt nos penitus occæcet; quasdam tñ festucas, glebular & serupos, video, quas si crescere sinamus, nimis quàm satis sunt, ad magnum nobis damnum inferendum; itaque, ex amore Dei, carissimæ, ex hisce imperfectionibus nostris commodum eliciamus, quò sic nostram agnoscamus miseriam, illaq; oculos aperiant, visumq; clariorem efficiant, quemadmodum tutum cæco illi, quem sponsus noster videntem fecit, visum clariorem reddidit; vtq;, cum nos adeò imperfectas videamus, magis & enixius eum rogemus, vt bonum è miserijs nostris colligat, quò in omnibus Maiestatis illius beneplacitum faciamus.

*Imperfectio
nos nostra
quomodo im
boni nostri
cedant.*

Extra propositi metam, nesciens, nec aduertens, deslexi. quare ignoscite mihi, carissimæ, & credite, me, cum ad hæc Dei magnalia deuenio (cùm inquam deiis loquor) non posse non dolere multum, & commiseratione quodammodo tangi, cum video quantum per culpam, nostram amittamus. Esto enim hac sint huiusmodi, vt ea Deus det, quibus ipse voluerit; si tamen ita eum amaremus, atque ipse nos amat, haud dubiè omnia & singula nobis daret. neque enim aliud desiderat, quàm habere aliquem cui ea det; neque enim propterea eius diuitiæ diminuuntur.

Porro vt, vnde digressa est, eò reuertatur tractatio, iubet sponsus mansionum, quin & castelli ipsius, locorumq; circumcirca positum, ianuas ocludi: nam, cum animam hanc ad se sustollere & rapere vult, ita illius respiratio intercipitur ac deficit, vt, quamuis interdum aliorum sensuum vsus diutiùs paulò duret, linguæ tamen vsus profus impediatur, ita vt nullatenus loqui possit. quamquam aliàs omnes omnino facultates momento auferantur & cessent, adhæc manus ac totum corpus frigeat; adeò vt animâ ac vitâ destitutum videatur, quin imò interdum ne percipiatur quidem, an respiret & halitum trahat. Hoc quam breuissimo temporis spatio durat, (quod scilicet in eodem statu maneat:) nam magna illa suspensione paululum intermissa, corpus ad se aliquanculum redire videtur, & spiritum resumere, vt denuò moriatur, maioremque animæ vitam adferat: nihilominus magna illa ecstasis non diu durabit. Porro, etiamsi illa forte cesseret, voluntas tamen exinde ita absorpta manet, & intellectus ita abalienatus (quod ad diem, atque etiam duos durat subinde) vt ad nihil omnino, quàm quod voluntatem ad amandum excitat, intelligendum & attendendum capax esse videatur: & hæc ipsa per se, ad hoc satis excitata est, tor-

*Raptus si-
gna & effectus
sunt.*

S.
Theresiae

Opera

IV
166

*Anima post
rapum dis-
positio.*

*Iudicium
hominū de
scriptibus.*

vida verò & velut dormitabunda ad in vllam creaturā visum affectu
que defigendum. Quam verò vbi anima iam tota in se redijt in
pere verecundatur & erubescit; quàm intense ardentem; desiderat
toram Deo, quibuscumque ipse modis ab illa sibi terenti cogit, im-
derelicti enim ab iis quas antè dixi, orationibus tales, quales dixi, effi-
sequantur & maneat, quos manere censebimus post gratiam con-
gularem & eximiam atque hæc est: Mille habere vellet vias, quo-
mnes in Dei obsequium posset impendere, & ut, quidquid in terra
est, lingua fieret & esset, ad ipsum sui nomine laudandum & deprecan-
dum. Ingentia quoque sentit ad austeritates subeundas desideria
eas etiam dum subit, magnum quid se facere reputat, etenim pueri-
ris vehementia, quidquid facit, parum sentit; & ad oculum videt. He-
res in tormentis, quæ patiebantur, ferendis, non ita multum labora-
cisse; nam per hoc auxilium & suffulcimentum Domini, omnia hinc
sint, atque inde fit, animas hæc apud Maiestatem eius cõqueri, quibus
la sibi patiendi offertur occasio. Si quãdo hanc ipsi gratiam in oculis
& clã alijs præstat, eã plurimi faciunt: cum enim corã alijs tale quod
superuenit, tantus illis inde pudor ac verecundia manet, ut is ali-
modo absorptionem qua iam fruebatur, auferat; cui accedit noua
anxietas ac sollicitudo, quæ cogitat quid de hoc dicturi sint homines
qui ipsum viderunt. Nouit quamque quàm hodie maleuolus & ma-
gnus sit mundus; & scit, ipsum fortè id, non uti reuera est, interprecia-
rum; sed, quod ipsi Dei laudandi esse debebat occasio, in causa hinc
futurum, ut temeraria iudicia depromant. Hic angor & timor, alio
modo mihi ex humilitatis defectu oriri videtur: verum non est
manu id impedire: si enim vituperari velit & gaudeat, quid ad
si malè de eo homines loquantur? Quemadmodum cuidam, quæ
in afflictione versabatur, à parte Domini dictum fuit: *Ne sit prope
solicita ac ne turberis; & vtrumlibet accedat, in lucrum tibi cedat.* Inter
autem postea, his illam vocibus mirè animatam & recreatam
se: porro, si qua vestrum fortassis similem in afflictionem intulerit
ideo hinc eas mihi visum fuit referre. Videtur porro Dominus voluisse
ut omnes intelligant, animam hanc iam suam esse peculiarem
que esse ut quis quid illius sibi vendicet aut arroget: in corpus
dem eius, honorem, substantiam, facultates aliquid hinc
(ex omnibus enim honor aliquis in Maiestatem illius redundat)
non autem in animam: quæ vbi se à sponso suo non distinet
ait (quod sanè si faceret, culpabilis quædam audacia foret) &
ipso contra mundum vniuersum, & omnes inferos pugnaret.

Nescio, num aliquid quod ad raptus materiam spectet, satis bene declararim; nam vt omnia dicenda dicam prorsus (vt dixi) impossibile est: neque oleum & operam me, id ipsum dicendo, perdidisse existimo, vt quis verus sit raptus, sciri possit. In fictis enim raptibus longè alij ac diuersi sunt effectus (fictis inquam, non quod persona, quæ eos habet, decipere alios velit, sed quod ipsamet decepta sit.) Quoniam verò notæ & effectus tam ingenti gratiæ non respondent, nec conformes sunt hinc hæc sugillatur & infamatur, adeo vt postea, non sine ratione, minimè credatur ei, cui verè ea à Domino præstabitur. Sit ipse in sæculorum sæcula, ac semper laudatus ac benedictus. Amen.

CAPVT V,

MATERIAM EAMDEM CONTINVAT, ET QVAM DAM
raptus speciem describit, in qua deus animam per quamdam spiritus elibra-
tionem sustollit, idque modo ab eo, qui iam dictus est, planè differenti. Aliquam quoque
adducit causam, cur magno ad hoc opus sit animo. Declarat denique nonnihil
de hac gratia, quam suavi & sapido quodam modo Dominus
concedit. Multam caput hoc utilitatem
continet.

EST & aliud quoddam raptus genus, quem ego quemdam spiritus
Evolarum & elibrationem voco (nam licet vnus & idem cum superio-
riore, quoad substantiam raptus, modus esse videatur, tamen magna
inter vtrumque dum habentur, sentitur interiùs esse differentia) sub-
inde enim, valdè subito ac quasi momento, tam præceps ac celer in ani-
ma sentitur motus, vt spiritus magna cum velocitate extra se rapi vi-
deatur, quod sanè in initio magno hominem timore complet; vt, pro-
pterea ingenti vobis dixerim animo opus habere eum, cui hæc Deus
gratias daturus est; magna item fide ac fiducia, nec non singulari qua-
dam sui in Dominum resignatione, vt nimirum is cum anima agat,
quodcumque ei libuerit. Non parua enim turbatio est, hominem,
planè sibi præsentem, & sensibus plenè iam fruuentem, videre, animam
sibi sustolli & rapi (quinimò etiam nonnullorum corpora sublata
fuisse legimus) vt nesciat quo abripiatur, qui vel quomodo eam
rapiat: quippe sub initium huius momentanei raptus, non vsque a-
deò certò constat, illum à Deo causar. Sed estne vlla nobis eius
impediendi ratio? prorsus nulla: imò peius est, ei resistere & impe-
dire velle (quod ipsa è quadam, quæ id experta est, noui) quasi Deus
animæ significare vellet, ipsam hinc posse intelligere, cum toties

Raptus spi-
ritus quo-
modo fiat.

Raptus ani-
ma resistere
nequit.

li 3

tam-